

Constantin Noica (Vitănești-Teleorman, 12/25 iulie 1909 – Sibiu, 4 decembrie 1987). A debutat în revista *Vlăstarul*, în 1927, ca elev al liceului bucureștean „Spiru Haret”. A urmat Facultatea de Litere și Filozofie din București (1928–1931), absolvită cu teza de licență *Problema lucrului în sine la Kant*. A fost bibliotecar la Seminarul de Istorie a Filozofiei și membru al Asociației „Criterion” (1932–1934). După efectuarea unor studii de specializare în Franța (1938–1939), și-a susținut la București doctoratul în filozofie cu teza *Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou*, publicată în 1940. A fost referent pentru filozofie în cadrul Institutului Româno-German din Berlin (1941–1944). Concomitent a editat, împreună cu C. Floru și M. Vulcănescu, patru dintre cursurile universitare ale lui Nae Ionescu și anuarul *Izvoare de filozofie* (1942–1943). A avut domiciliu forțat la Câmpulung-Muscel (1949–1958) și a fost deținut politic (1958–1964). A lucrat ca cercetător la Centrul de logică al Academiei Române (1965–1975). Ultimii 12 ani i-a petrecut la Păltiniș, fiind înmormântat la schitul din apropiere.

Volume (în ordinea apariției): *Mathesis sau bucuriile simple* (1934), *Concepțe deschise în istoria filozofiei la Descartes, Leibniz și Kant* (1936), *De caelo. Încercare în jurul cunoașterii și individului* (1937), *Viața și filozofia lui René Descartes* (1937), *Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou* (1940), *Două introduceri și o trecere spre idealism. Cu traducerea primei Introduceri kantiene a „Criticeii Judecării”* (1943), *Jurnal filozofic* (1944), *Pagini despre sufletul românesc* (1944), „*Fenomenologia spiritului*” de G.W.F. Hegel istorisită de Constantin Noica (1962), *Douăzeci și șapte trepte ale realului* (1969), *Platon: Lysis. Cu un eseu despre înțelesul grec al dragostei de oameni și lucruri* (1969), *Rostirea filozofică românească* (1970), *Creație și frumos în rostirea românească* (1973), *Eminescu sau Gânduri despre omul deplin al culturii românești* (1975), *Despărțirea de Goethe* (1976), *Sentimentul românesc al ființei* (1978), *Spiritul românesc în cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan* (1978), *Povestiri despre om după o carte a lui Hegel* (1980), *Devenirea întru ființă*. Vol. I: *Încercare asupra filozofiei tradiționale*; Vol. II: *Tratat de ontologie* (1981), *Trei introduceri la devenirea întru ființă* (1984), *Scrisori despre logica lui Hermes* (1986), *Cuvânt împreună despre rostirea românească* (1987), *De dignitate Europae* (lb. germ., 1988), *Rugați-vă pentru fratele Alexandru* (1990), *Jurnal de idei* (1990, pe baza căruia a fost alcătuită antologia *Carte de înțelepciune*, 1993), *Simple introduceri la bunăitatea timpului nostru* (1992), *Introducere la miracolul eminescian* (1992), *Eseuri de Duminică* (1992), *Semnele Minervei* (Publicistică I) (1994), *Între suflet și spirit* (Publicistică II) (1996), *Manuscrisele de la Câmpulung* (1997), *Echilibrul spiritual* (Studii și eseuri) (1998), *21 de conferințe radiofonice* (2000), *Moartea omului de mâine* (Publicistică III) (2004), *Despre lăutărism* (2007).

constantin Noica

Povestiri despre om

După o carte a lui Hegel

Cu o scrisoare
a lui EMIL CIORAN
în loc de postfață

HUMANITAS

relațiile mele cu ei suferă: ele sunt false. Faptul că mă scufund din ce în ce mai mult în singurătate se datorează, poate, lipsei mele de generozitate. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că i-ai scris câteva rânduri tatălui meu (a murit pe 17 decembrie). Mi s-a spus că asta a fost pentru el o mare mângâiere înaintea sfârșitului. Campania de presă dusă împotriva mea îl făcea să sufere cu atât mai mult cu cât, fie și numai în parte, îi recunoștea temeiul. Era un om de bună-credință, iar indignarea lui venea dintr-o rană secretă, al cărei autor, ingrat și nedemn, eram, în mintea lui, eu. Totuși, în ultimele scrisori, a trebuit să renunțe la nemulțumirea lui în ceea ce mă privește. Mi s-a spus că, prin testament, mă imploră să nu-l reneg pe Dumnezeu, nici țara. Ce lucru ciudat, să ai părinți onești! Adevărul este că m-am format prin reacție la virtuțile lor și că am practicat impertinența și am cultivat egoismul din ură resimțită față de modestia lor. Te răscumperi cum poți pentru faptul de a fi ardelean, țara asta care continuă să nu-mi alimenteze orgoliul. Recunosc că e stupidă această propensiune pe care o am de a-mi pune mereu în discuție originile, de a mă răfui cu inevitabilul, de a vrea să scap fatalității. Desigur, toate astea nu-s decât literatură de proastă calitate; dar fiecare își otrăvește zilele cum poate.

Vorbesc adeseori despre tine cu Stéphane Lupasco, care te admiră mult, dar care nu poate scrie nimănui, nici măcar ție. Se scuză și ar fi de-a dreptul disperat să știe că-i porți pică pentru asta.

La mulți ani!
al tău,
EMIL CIORAN

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Întâia interpretare	
<i>Neobișnuitele întâmplări ale conștiinței</i>	
<i>după Fenomenologia spiritului</i>	7
Introducere	9
I. Certitudinea sensibilă	15
II. Percepția, adică lucrul	20
III. Forță și intelect	26
La cumpăna dintre capitolele III și IV	32
IV. Adevărul certitudinii de sine	37
V. Independența și dependența conștiinței de sine:	
stăpânire și servitute	42
VI. Libertatea conștiinței de sine:	
stoicism, scepticism și conștiința nefericită	48
La cumpăna dintre capitolele VI și VII	54
Certitudine și adevăr al rațiunii.	
Introducere la capitolul VII	59
VII. Rațiunea și observarea naturii	65
VIII. Când rațiunea observă rațiunea	71
IX. Când rațiunea se smintește	76
La cumpăna dintre capitolele IX și X	82
X. Plăcerea și necesitatea (sau Don Juan)	88
XI. Legea inimii și nebunia prezumției (Don Quijote) ...	94
XII. Virtutea și cursul lumii (sau Ignățiu de Loyola)	100
La cumpăna dintre capitolele XII și XIII	

(sau Micul Prinț)	106
XIII. Domeniul animal al spiritului (sau: ce e bestial și ce e genial în artist)	111
XIV. Rațiunea care dă legea (sau genialitatea bunului-simț)	116
XV. Rațiunea care examinează legea	121
Încheiere la neobișnuitele întâmplări sau „Petrecerile lui Odises”	126
A doua interpretare	
<i>Povestea omului ca toți oamenii</i>	131
Cuvânt înainte	133
Partea întâi. CONȘTIINȚA	
I. Povestea senzației	135
II. Povestea percepției	139
III. Povestea intelectului	144
Partea a doua. CONȘTIINȚA DE SINE	
IV. Eu și lumea. Mările calde ale vieții	149
V. Eu și celălalt. Stăpânul și sclavul	152
VI. Eu și libertățile mele. Stoicism, scepticism și sfășiere	157
Partea a treia. RAȚIUNE	
Introducere la rațiune	163
A. <i>Cunoaștere</i>	165
VII. Observarea naturii	165
VIII. Observarea de sine a omului	170
IX. Omul și trupul său	174
B. <i>Acțiune</i>	178
X. Individualism egoist. Plăcere și necesitate	178
XI. Individualismul generos. Legea inimii și nebulia închipuirii de sine	182
XII. Individualismul supus. Virtutea și cursul lumii	185
C. <i>Creație</i>	190
XIII. Artistul. Spiritualitate, animalitate și înșelăciune	190

XIV. Gânditorul. Rațiunea ce dă legea	195
XV. Omul practic. Rațiunea ce verifică legea	198
Partea a patra. SPIRIT	
Introducere la spirit	203
A. <i>Spiritul adevărat. Comunitatea</i>	205
XVI. Lumea morală. Bărbatul și femeia	205
XVII. Fapta morală. Fratele și sora	209
XVIII. Starea juridică. Un cetățean într-un imperiu	214
B. <i>Spiritul înstrăinat. Cultura</i>	218
XIX. Temporalul și spiritualul	218
XX. Luminile	226
XXI. Libertate și teroare	231
C. <i>Spiritul sigur de sine. Etica</i>	236
XXII. Viziunea etică a lumii	236
XXIII. Fratele fiului risipitor și substituirile sale	240
XXIV. Sufletul frumos, răul și universală iertare	245
Partea a cincea. SPIRIT RELIGIOS	
Introducere la spirit	253
XXV. Cultura religiei naturale	256
XXVI. Cultura religiei artistice	260
XXVII. Cultura religiei revelate	267
Partea a șasea. SPIRIT ABSOLUT	
XXVIII. „Ce este omul, ca să te gândești la el?”	275
Epilog	281
<i>În loc de postfață</i>	
de Emil Cioran	283

Introducere

Prin anul 1805, un ajutor de profesor din orașelul german Iena întreprindea să înfățișeze, într-o carte pe care o scria febril, tot ce se întâmplă conștiinței, așadar omului, când încearcă să vadă care-i sunt certitudinile. Autorul, care era Hegel, n-avea decât 35 de ani și încă nici o strălucire. Unii spun că se grăbea să scrie cartea ca să capete un loc mai bun la vreo universitate germană; alții spun că o scria ca sub îndemnul unui gând deosebit. În felul său, Hegel le face vădite pe amândouă, în scrisoarea din 1805 către Voss, traducătorul *Iliadei*, căruia îi cerea un loc la universitatea din Heidelberg; căci el adăuga: „Luther a făcut ca Biblia să vorbească în limba germană, D-voastră pe Homer... Dacă puteți uita aceste două exemple, eu aș spune despre încercarea mea că mă străduiesc a face ca filozofia să vorbească în limba germană.“

În ceasul acela, comparația pe care o făcea docentul de la Iena putea părea prezumțioasă. Mai târziu avea să fie prea puțin grăitoare. Căci dacă Luther îngropa Biblia în cuvântul german și mai ales în protestul german, dacă Voss făcea doar o ispravă de filolog german, Hegel în schimb făcea nu atât ca filozofia să vorbească limba germană, cât să vorbească pur și simplu, să se istorisească. Îi reușea lui Hegel să scrie o carte cum nu se mai putuse scrie – căci lipsise până atunci conștiința istorică – și cum nu mai avea să scrie nici

el: una în care întâmplările sunt idei, sau mai degrabă ideile sunt întâmplări. Cineva a cutezat s-o compare cu *Divina comedie*. Este în orice caz o *Umană comedie*.

O asemenea carte nu poate fi ignorată nepedepsit. Poți ignora părerile gânditorilor, poți ignora chiar adevărurile lor, dacă sunt străine de orizontul vieții tale, dar nu poți lăsa neștiute căile omului, dacă a reușit cineva să le arate. Hegel pare să fi descris aci gândul de dindărătul gândurilor și demersurilor noastre, fie că filozofăm ori nu. Și e vorba de un gând pe care îl purtăm statornic cu noi, dar care de fapt, spune Hegel, ne poartă cu el, sau care, chiar dacă nu-l gândim, ne gândește el, ne însuflețește și ne leapădă el pe drum, atunci când nu mai suntem în stare să ținem pasul. Despre asemenea și alte peripeții vorbește cartea lui Hegel.

Ne place s-o punem sub semnul vorbeii lui Eminescu de pe marginea *Criticii rațiunii pure*: „Reprezentăția e un ghem absolut și unul dat simultan. Răsfirarea acestui ghem simultan e timpul și – experiența. Sau și un fuior, din care toarcem firul timpului, văzând numai astfel ce conține. Din nefericire atât torsul, cât și fuiorul țin întruna. Cine poate privi fuiorul abstrăgând de la tors are predispoziție filozofică.” – Hegel are predispoziție filozofică: abstrage de la tors. Noi însă suntem sub torsul care ține întruna. Și e ceea ce ne spune cartea: Conștiința voastră vrea să se oprească la o certitudine, dar vede că nu poate; obține o alta, dar decade iarăși. De câte ori? Dar învățați întâi să vedeți care vă sunt peripețiile.

E primul lucru pe care îl afli din cartea aceasta, stranie pentru că te privește atât de aproape: că există peripeții ale cugetului. De obicei cugetului nostru nu i se întâmplă nimic; tocmai el ar părea făcut să vadă, liniștit, ce se întâmplă în afară și înăuntru, să cugete, să judece. Nu trebuie oare un judecător pentru lume? – Dar viața spiritului este judecata

judecătorilor. Nu e destul să spui că trebuie să educi cugetele. Hegel afirmă și el, despre cartea sa, că descrie „lămurirea sufletului spre a-l face să devină spirit“, dar lămurirea, ardearea, ispitirea în cuptoare, nu se face pedagogic, în cuptoare căldicele, nici măcar consimțit, ci e o peripeție, o pățanie (ca și *pathos*-ul grec). În locul unui cuget care să spună ce este pe lume sau ce trebuie să fie, iată unul care pățește ceva încercând să spună așa. O întreagă carte de filozofie, adică o carte ținând de genul didactic, trece astfel în genul epic. E și singura. De altfel și *Iliada* e singura, s-a spus. Și dialogurile platoniciene, ca gen, sunt singurele.

Dar că există peripeții ale cugetului nu e încă totul. Peripețiile sunt *legate*. Întâi crezi că ai certitudinea sensibilă, senzațiile cele bune, tari, directe, evidente; dar sub ele totul se destramă. Ești trimis la certitudinea percepției, care îți dă lucrurile, dar lucrurile stau sub legi. Treci la legile intelectului, dar certitudinea intelectului nu e oare una de sine? Atunci te muți de la conștiința simplă, care e despre ceva, la „conștiința de sine“. Aci cauți iarăși certitudinea; o cauți în străfundurile vieții de care ții, în sinea celui alt pe care îl înfrunți sau în sinea ta – și nu dai decât de sfâșiere. Ai greșit, îți spui, ai luat conștiința și conștiința de sine izolat. Trebuie să le iei împreună, ca „rațiune“. Și atunci trăiești peripețiile rațiunii, care observă în afară și nu capătă legi sigure, se observă pe sine și capătă legi atât de sigure, încât sunt goale, se caută zadarnic pe sine în tiparele trupului și în circumvoluțiunile creierului, apoi iese în larg să pună ordine în lume și aduce haosul; vede că lumea avea o dreaptă rațiune și încearcă să o redea – spre a constata că, în fond, certitudinea pe care o căuta în afară sau înăuntru era în *jurul* nostru, în lumea comunității, în familie, în cetate, în împărăție, sau dacă nu chiar acolo, era în cuvântul care ne leagă,

în cultură, sau în statul decretat de noi, și dacă nu reușea să fie nici acolo, certitudinea era desigur în conștiința noastră morală, ba mai degrabă în cea religioasă – sau era unde? Iar toate acestea sunt peripețiile noastre legate, pe care le istorisește *Fenomenologia*.

Și peripețiile nu sunt doar legate, sunt *organizate*, cifrate, ca sub un cod genetic. E cel mai straniu lucru din cartea lui Hegel că, după ce ideile devin întâmplări și întâmplările se leagă, ele se iau de mână și încep un dans dialectic, dansul care își face primii pași în gândirea modernă. Și iată ce firesc se întâmplă lucrurile totuși: întâi totul e un ghem, totul e învălătucit în sine, e un *An sich*, spune Hegel; pe urmă ghemul se preface într-o înfășurare sigură de sine, ca pe un fuior, e un *Für sich*, spune Hegel, și apoi firul se toarce, atât cum era în sine cât și cum e pentru sine; e un *An und für sich*. Ai putea crede vreodată că aceste trei momente aveau să se numească: teză, antiteză și sinteză? Totuși numai profesorii le numesc așa – Hegel doar în câteva rânduri – și firește le va fi greu să spună că senzația e teza, percepția, antiteza și intelectul, sinteza. Dar senzația e un în sine, percepția ceva pentru sine, și intelectul are și generalitatea uneia, și precizia celeilalte, iar toate trei se învălătucesc, dând un nou ghem, pe care-l înfășoară ca pe un fuior conștiința de sine, spre a-l desfășura apoi rațiunea. Toate curg așa în tact, odată cu cartea lui Hegel, de parcă ai asista la o bachanală – cum spune el singur în prefață – în care nici un termen nu e străin de sacrul dans.

Dar e un dans al ideilor, va zice oricine la început, nu e unul al peripețiilor reale. Credeți? Peripețiile nu sunt numai organizate, ele sunt și *întruchipate*. La fel de firesc cum se înlănțuiau ele în ritmul dialectic, se vor desfășura acum după întruchipările istoriei. Peripețiile conștiinței au fost peripețiile omului istoric. Și, dintr-odată, de la „conștiința de sine“, îți

apar în cartea lui Hegel întruchipările istoriei știute, atât de nesilit, încât de fiecare dată poți pune altele, alături de cele ale cărții. Povestind pățaniile conștiinței, Hegel desfășoară peripețiile istoriei de trei ori, în cercuri tot mai largi, până ce undă istoriei ajunge, pare-se, la țarmul certitudinii căutate.

Care e aceasta? ar putea spune cititorul nerăbdător; să ni se spună limpede care e cunoașterea sigură, și atunci vom ieși de sub peripeții, ba nici măcar nu va mai trebui să citim cartea. Dar cartea lui Hegel se face și reface cu fiecare dintre noi, de parcă n-ar fi scrisă.

Căci după ce a fost cartea peripețiilor cugetului, a peripețiilor legate, a celor ce se organizează dialectic, a celor întruchipate istoric, *Fenomenologia* e cartea peripețiilor *adevărate* din fiecare conștiință individuală. Ai vrea să nu citești cartea aceasta, dar ea e dintre cele care nu pot fi ignorate nepedepsit. Dacă nu citești cartea, atunci riști s-o scrii, într-un fel, adică să desfășori traiectoria vieții proprii de conștiință potrivit unora sau altora din capitolele ei. Și riscul cel mare e de-a o scrie prost, de a rămâne blocat în câte un capitol și de-a te stinge acolo, așa cum ai putea spune că se sting atâția tineri apuseți astăzi, cu narcoticele lor, la capitolul „senzație“, care nu e decât cel dintâi. E un teribil risc să ignori cartea aceasta.

Dar nu e oare și un risc în a o citi sau, mai ales, în a-ți închipui că ai înțeles-o? Este unul, firește, unul exact opus: riscul de-a *nu* o mai „scrie“, închipuindu-ți că ai devenit atât de lucid, încât poți să te sustragi oricăror peripeții ale cugetului. Numai că este și luciditatea aceasta, pe care ți-o poate da Hegel, o peripeție a veacului nostru. Probabil că face parte dintr-un capitol al cărții pe care o va scrie un alt docent, de astă dată poate nu unul de la Iena. – În nădejdea că ar putea fi din țara lui Eminescu, ne gândim să toarcem firul cărții ajutorului de profesor.

CAPITOLUL I

Certitudinea sensibilă

Rezumatul capitolului introductiv: În cartea lui Hegel se dovedește că și conștiința are parte de peripeții.

Într-o carte mare – cum ni se pare că este aceasta, al cărei fir începem să-l toarcem – este întotdeauna vorba despre un personaj extrem de puțin interesant la prima vedere și pentru care totuși profeții au făcut religii și scriitorii cu un dram de geniu, cărți: este vorba de tine. Trebuie să te deprinzi cu acest omagiu, nu neapărat măgulitor, pe care ți-l aduc cultura în general și cartea lui Hegel în particular. Căci dacă din ultima lași deoparte „Prefața”, care e scrisă prea târziu, și „Introducerea”, care e scrisă prea devreme, dai peste capitolul I al cărții, privitor la „certitudinea sensibilă”, unde Hegel își îngăduie să istorisească întâmplarea de care tocmai ai avut parte, parcă. Ai luat în brațe lumea, sau ce ți-a plăcut din lume. Ce-i în mână nu-i minciună. Ei bine, ce-i în mână *este* minciună, spune Hegel – și parcă așa ai simțit.

Dar ce simplu ar fi dacă Hegel ar spune prin aceasta: totul e trecător, lumea simțurilor e părelnicie, nimic nu e adevărat printre cele de aci. Așa au spus religiile, făgăduind o altă lume, una „adevărată”; așa spune cultura indiană, chiar atunci când nu pune în loc decât neantul. Dar Hegel știe să plece de la un gând nespus mai subtil.

El nu spune că certitudinea sensibilă n-ar fi certitudine; își începe cartea spunând doar că pare certitudinea cea mai bogată, când în fond e cea mai săracă. Nu spune că n-ar fi adevăr în ea; spune doar că e vorba de adevărul cel mai

abstract, tocmai în ea! Ce-i în mână e minciună, în sensul că n-are plinătatea pretinsă, că se dezmințe drept ce se dă. Altminteri, toată cartea sa va arăta că nu faci decât să cauți, pe diferite registre, întâlnirea aceasta plină, pe care ai avut-o parcă și fără de care n-ai fi decât o umbră.

Dar acum, tot ce-ți pare mai determinat, senzația asta, fericirea asta (căci senzație, aci, trebuie luat în sens larg, ca senzație de fericire de pildă, sau de viteză, sau de beție rece, dacă vreți) este tot ce e mai nedeterminat. E un acum, e un aci, e senzația *asta*, dar nu e decât un „asta“, până la urmă. Și tu ești ceva de ordinul lui „asta“, dacă te gândești mai bine. „Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost?“ Ceva fantomatic coboară atunci pe lume; lucrul resimțit devine un de exemplu și tu însuși ești un de exemplu. Nu e o irealitate, dar e o altă realitate, una generală, tocmai aci unde vedeai ceva singular. Când un tânăr anumit iubește o fată anumită, un tânăr în general iubește o fată în general.

Cine a înțeles pe cont propriu lucrul acesta a intrat în *Fenomenologia spiritului*. Aci însă – vom spune noi – cultura începe să se transforme din omagiu într-o ofensă. Cum poate Hegel să pună în discuție ce mi-e mai intim și asigurat, certitudinea mea sensibilă? Căci prin simplul fapt că vorbește despre ea, ne transformă în fantome și pe mine, și certitudinea, adică în cazuri. Dar eu și ea nu suntem cazuri, suntem o realitate.

Și atunci, intrat în cartea lui Hegel cum ești, începi să curgi odată cu ea. Să-mi las eul meu deoparte, îți spui, ca inesențial; dar lucrul pe care-l resimt nu există el și nu stăruie, chiar dacă nu l-aș resimți? Stăruie într-un fel, dar va trebui să admiți că într-alt fel nu stăruie. E un *acum*, spui, este un *aci* care n-are nevoie de tine. Dar e un acum-noapte sau e un acum-ziuă? e un aci-arbore sau aci-casă? Este în orice

caz un acum sau un aci reluate oricât, și ce rămâne din conținutul lor este *generalitatea* lor, pe care tocmai de aceea o poate prelua cuvântul. Totul trece, dar „acum“ și „aci“ rămân. Adevărul nostru e cuvântul, vorbirea.

Dacă traduci în romanesec gândurile lui Hegel, ai putea spune: ce este oare ființa pe care o îndrăgești și pe care certitudinea ta o fixează într-un aci și acum? Că ar putea fi o alta, să n-o mai spunem; dar aceeași fiind, tocmai că ea e desființată și reînființată de fiecare acum și aci, că reprezintă acum-ul tău neîncetat regăsit, o prezență, un parfum, un element de viață, o esență, un nume. Ceea ce suntem unii pentru alții este, în ultimă instanță, un nume.

Atunci, dacă ceea ce simte cineva pentru el o pură generalitate, un titlu subiectiv, un nume, înseamnă că esențial pentru certitudinea sensibilă nu este obiectul, ci e însuși subiectul ce resimte lucrul. Ce simt eu e adevărat pentru că simt *eu*. Dar, spune acum Hegel, orice alt eu poate să-l resimtă, și atunci eul tău, fără să dispară, firește, a devenit ceva general. Sau, dacă nu simte întocmai toată lumea, ci fiecare simte în felul său, atunci eul este o generalitate încă, întrucât „ce simt eu simt numai eu“ este experiența tuturor. Certitudinea mea nu e asigurată nici de obiectul din afara mea, nici de ce e în mine. Pe toți ne preia pustia generalității.

O asemenea pustie, care se deschide înaintea noastră și în noi înșine, este intolerabilă omului, cu atât mai mult cu cât nu reprezintă un neadevăr. Certitudinea noastră sensibilă s-a răsturnat efectiv, dându-ne cu senzațiile tocmai abstractul. Omul *senzațiilor* este cel care trăiește în nori, în aburi, în fum – putem spune noi acum. Dar Hegel și conștiința omului continuă: dacă obiectul nu are consistență, dacă subiectul nu are nici el, în schimb întâlnirea lor trebuie să aibă: certitudinea sensibilă o dă tocmai întâlnirea

lor. Nu-mi pasă că lucrurile sau stările se tot preschimbă și dezminț; nu-mi pasă că eu sunt un „de exemplu“. Certitudinea mea o dă *întregul* pe care-l fac eu cu lucrul resimțit, și ea poate fi indicată. Pot striga: atențiune, atențiune, aci e o certitudine, aci e o fericire! Cum îmi puteți lua aceasta?

Nu ți-o ia nimeni, om al certitudinii sensibile, dar ți-o preia generalitatea, în timp ce tu credeai că ești în singularitate și nemijlocire. Dacă ai simți cumva că extazul tău e „un atom de eternitate“ – cum spunea nu știu cine după Hegel – atunci te-ar absorbi de la început universalul, cu certitudinea ta cu tot. Dar dacă simți că este un atom de timp și vrei să indici acest *acum* al fericirii tale – să ți-l indici doar ție, ca să ai cu adevărat certitudinea lui – atunci, spune Hegel, suprimi acum-ul tău cu acum-ul indicării, aduci mijlocirea în nemijlocitul tău și spui cum *nu* este ceva, ca să arăți ce este. Și la fel faci cu aci-ul tău; îl îngropi, ca să ți-l indici, sub atâtea alte aci-uri, care nu sunt el. Căci în jurul a tot ce este se află o infinitate de neființă, spusesse Platon înainte de Hegel.

Ce importă? stăruie conștiința naturală; certitudinea și adevărul rămân. Da, dar drept *altă* certitudine și alt adevăr. Întoarceți-vă la școala cea mai de jos a înțelepciunii, spune acum Hegel, la vechile mistere eleusiace, unde erai învățat că pâinea pe care o mănânci nu e pâine, ci Ceres, vinul pe care-l bei nu e vin, ci Bacchus. Noi înșine astăzi, mâncând „cereale“, am uitat că mâncăm pe Ceres, pentru că știm acum că mâncăm esențe – zaharuri, proteine, grăsimi. Cândva, când vom obține sinteza clorofiliană, ne vom rușina, poate, că am crescut vietăți și plante pentru hrana noastră, spunând că ele sunt ce sunt, când în realitate erau și *ne* erau altceva; și ca atare vor dispărea din lume, cu zoologia și botanica lor. Dar Hegel spune acum: „Nici animalele nu sunt excluse de

la această înțelepciune; căci ele nu stau în fața lucrurilor sensibile ca și cum acestea ar fi existente în sine, ci, desperând de această realitate și în completa certitudine a nimicniciei ei, ele se apucă și le mănâncă; și întreaga natură sărbătorește, ca și ele, aceste mistere...“

Iar dacă vrei totuși să spui că lucrul sensibil este ce este, o *spui* numai; căci declari despre un lucru cum că e asta, că e ceva singular, real, exterior, și spunând așa enunți tocmai o simplă generalitate, de vreme ce, iarăși, orice lucru este un lucru singular, unul real, sau un „lucru“, adică – generalitatea însăși.

Așa încep, prin urmare, peripețiile conștiinței, cu transformarea în vid a tot ce e mai plin și în fantomatic a tot ce-ți pare mai real. Conștiința se surpă, cu certitudinea ei. Dar trebuie să spunem de pe acum, pentru întreaga carte, că nu se surpă din certitudinea sensibilă, ci *în* ea. Tot ce era mai individual a devenit o generalitate, dar omul, știind că de aci înainte nu va mai putea scăpa de blestemul și binecuvântarea generalității – căci aceasta e prima cădere a conștiinței: căderea în cerul universalului – nu se va împăca până ce nu va regăsi universalul cu *întreg* individualul pierdut.

Iar o vorbă a lui Eminescu, antihegelianul, ne pare iarăși un bun comentariu pentru acest sens al cărții lui Hegel, care este cartea certitudinii *cu* lucruri incerte cu tot. „Fără eu nu există Dumnezeu, fără ochi nu e lumină, fără auz nu e cântec. Ochiul e lumina, auzul e cântecul, eu e Dumnezeu. Națiunea mea e lumea“ (ms. 2269). Absolutul lui Hegel nu va fi fără acum, fără aci, fără conștiință individuală și fără botanica ori zoologia pe care totul le pustiște. Cum e cu puțință așa ceva?

Percepția, adică lucrul

Rezumatul capitolului anterior: Conștiința a crezut că obține certitudinea prin senzații, dar s-a pierdut în noaptea generalității.

Cum se descumpănește omul senzațiilor când vede că adevărul său e ceva universal! Voi ai ceva *anumit*, dar casa pe care ți-o credeai a ta nu era decât o casă de om în genere; iubirea ta nu e decât o poveste a speciei. Totul devine spectral și evanescent, o clipă. — Apoi conștiința se regăsește: foarte bine, dacă nu pot avea certitudinea fără adevăr obiectiv, atunci voi face din casa mea, din viața mea, din tot ce există în jurul meu ceva obiectiv. Nu mă speriu că eu sunt un eu în general și obiectul, un obiect în general. Lumea mea e reală, nu spectrală ca a senzațiilor, căci e o *lume de ființe și lucruri*, nu de simple senzații, iar în fiecare ființă ori lucru pot vedea universalul cel bun.

O extraordinară promisiune se deschide celui ieșit de sub narcoză. Dacă nu obțin certitudinea prin senzații, o obțin poate prin percepții; dacă nu mi-o dau stările, care-s subiective, mi-o pot da lucrurile, care-s obiective. Și ce binefacere ar fi pentru mulți oameni, mai ales tineri, să treacă mai repede de la senzații la percepții — intrând astfel în capitolul II al cărții lui Hegel! Ce pas uriaș, adesea nefăcut de om, de la subiectiv la obiectiv. Iar Hegel se joacă aci, o clipă, cu trecerea *logic* necesară de la subiectiv la obiectiv, în drum spre absolut, dar nu ne spune încă limpede că totul se va mișca după ritmul: subiectiv-obiectiv-absolut. Conștiința descoperă singură, când

descoperă, că trebuie să se supună la obiect, poate în drum spre absolut.

În loc să înregistrez din lucruri doar senzațiile, până la urmă evanescente, le înregistrez pe ele însele, lucrurile. Ele nu sunt un „asta“ care piere prin generalitate, așa cum n-ar deveni neapărat fantomatică ființa iubită, dacă ai vedea în ea eternul feminin. Dimpotrivă, ele sunt un „asta“ care investește prin generalitate. Că e prea mult ca un lucru sau o ființă să fie purtătoare de universal? Dar iată, ele nu poartă numai *un* universal, sunt pachete de universaluri, și așa abia le poți înțelege cu adevărat.

Beția senzației e prea puțin lucru pe lângă bogăția percepției. Senzația îți dă câte ceva din ce *este* în lucruri, pe când percepția îți dă și ce *nu este* în ele. Ce ne e sensibil în lucru devine, dincolo de senzația evanescentă, o „proprietate“ a lui. Ființa aceasta, de pildă, are ochii albaștri; *nu* sunt negri, *nu* sunt verzi. Dar ochii ei albaștri neagă și în același timp păstrează frumusețea celor negri și verzi. Orice proprietate e reprezentativă pentru tot ce a suprimat, și aduce astfel cu ea ceva universal. Ea nu rămâne singură în lucruri. Și atunci realitățile date percepției tale sunt ca un fel de pachete de calități universale, ca un fel de medii în care subzistă proprietăți diferite. Într-un același cristal de sare, spune Hegel, într-un simplu „aci“, ai laolaltă și albaștra, și forma de cristalinitate, și duritatea. Așa suntem toți: și asta, și asta — o colecție de și-uri, la prima vedere. Parisul înseamnă și Notre-Dame, și bulevardele, și podurile de pe Sena.

Dar nici noi, nici lucrurile nu suntem simple medii indiferente. Ce e cuceritor în orice realitate dată este că focalizează toate universalurile acelea, care sunt proprietățile felurite. O admirabilă unitate, o lume de unități așa cum nu erau date senzației, îți iese înainte sub percepția lucrurilor. E un